

ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE ROTTERDAM

Enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken

Reg.nr.: Premie 00/385

Uitspraak

in het geding tussen

XY V.o.f., gevestigd te Z, eiseres,
gemachtigde mr. W, werkzaam bij V B.V. te U

en

het Landelijk instituut sociale verzekeringen, verweerder.

1. Ontstaan en loop van de procedure

Naar aanleiding van een van 28 oktober 1997 t/m 13 november 1997 gehouden looncontrole over de periode van 1 april 1992 t/m 31 december 1996 heeft verweerder eiseres, bij besluit van 14 april 1998 medegedeeld dat er correcties over de jaren 1993 t/m 1996 zijn doorgevoerd en dat verweerder voornemens is wegens een verzuim, inhoudende het door de werkgever niet, niet juist of niet volledig voldoen aan de voor eiseres op grond van artikel 10, aanhef en onderdeel b, van de Coördinatiewet Sociale Verzekering geldende verplichtingen, omschreven in de artikelen 8, 11, 12 en 13 van het Loonadministratiebesluit, een boete op te leggen over de jaren 1995 en 1996. Alvorens de boete wordt opgelegd wordt eiseres in de gelegenheid gesteld haar zienswijze kenbaar te maken.

Tegen dit besluit heeft eiseres bij brief van 23 mei 1998 (ingekomen bij verweerder op 27 mei 1998) bezwaar gemaakt. Het bezwaar is gericht tegen de opgelegde correctienota's en tegen de administratieve boete.

Bij besluit van 2 februari 2000 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard. Hoewel nog geen primair besluit is afgegeven omtrent de opgelegde boete is met instemming van partijen tijdens de hoorzitting afgesproken dat het bezwaar gericht tegen de boete in deze procedure meegenomen zou worden.

Tegen dit besluit (hierna: het bestreden besluit) heeft de gemachtigde van eiseres bij brief van 18 februari 2000 (ingekomen bij de rechtbank op 21 februari 2000) beroep ingesteld.

Verweerder heeft bij brief van 21 april 2000 een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 28 juli 2000. Aanwezig waren eiseres (X en Y, hierna de heer X en mevrouw Y) en haar gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde mevrouw T.

2. Overwegingen

In dit geding dient de vraag te worden beantwoord of het bestreden besluit in rechte stand kan houden.

Bij dit besluit heeft verweerder de bezwaren van eiseres gericht tegen het primaire besluit voorzover het de correctienota's betreft en het voornemen tot de op te leggen boete ongegrond verklaard. Daarbij heeft verweerder overwogen dat bij de looncontrole is gebleken dat bij de omzeturen en loonuren er sprake is van een urentekort over de jaren 1993 t/m 1996. Als gevolg van dit urentekort is er een navordering ontstaan waarbij aldus verweerder sprake zou kunnen zijn van opzet/grove schuld door eiseres (dan wel haar boekhouder).

Bij de berekening van de navordering is verweerder uitgegaan van de gefactureerde omzeturen en de daarbij vermelde periodes (die aldus verweerder onomstotelijk vaststaan). Daarbij is door verweerder een uurloon gehanteerd van f. 12,- netto. Omdat de urentekorten niet tot individuele werknemers zijn te herleiden heeft verweerder ter brutering gebruik gemaakt van het anoniementarief. Verweerder heeft aangenomen dat X (vennoot) gemiddeld voor 60 uur per week werkzaam is geweest en mevrouw Y (vennoot) voor gemiddeld 20 uur per week.

Het voorgaande resulteert in:

een verschil van	4774	uren over 1993
	2945,5	uren over 1994
	6373,5	uren over 1995
	6070	uren over 1996

hetgeen derhalve betekent aldus verweerder meer nettoloon

over 1993 van f.	159.619,--
1994 van f.	98.194,--
1995 van f.	211.269,-- (lees f. 211.260,--)
1996 van f.	206.774,--

Daarnaast is gebleken dat over 1995 en 1996 een bedrag van f. 1.656,-- respectievelijk f. 3.025,-- is gecorrigeerd omdat ten onrechte voor alle werknemers gebruik is gemaakt van de gereduceerde wachtgeldpremie bij de berekening van het brutoloon (los/vast medewerkers).

In de jaren 1992 t/m 1996 hebben de werknemers met een eigen auto een vergoeding ontvangen voor de brandstofkosten. Daarnaast is er in 1996 nog een onbelaste reiskostenvergoeding verstrekt van netto f. 5.492,55, welk bedrag is aangemerkt als loon en gecorrigeerd.

Volgens verweerder is derhalve de over de jaren 1995 en 1996 opgelegde boete ingevolge het op artikel 12, derde lid, van de Coördinatiewet Sociale Verzekering (hierna: CSV) gebaseerde Besluit Administratie Boeten Coördinatiewet (hierna: ABC-

besluit) van f. 13.013,66 (25%) respectievelijk f. 14.829,25 (25%) eveneens terecht opgelegd. Een primair besluit terzake is niet genomen maar verwezen wordt naar het tijdens de hoorprocedure op bezwaar afgesprokene om deze boete bij de behandeling van het bezwaar mee te nemen.

Het argument van eiseres dat zij geen besef had van de fouten van de boekhouder waarvoor eiseres nu gestraft wordt, kan aldus verweerder niet afdoen aan de uiteindelijke verantwoordelijkheid van de werkgever om een goede administratie te voeren en desgevraagd te kunnen tonen.

Het bestreden besluit is gebaseerd op de artikelen 4, 10, 11 en 12 en het daarop gebaseerde ABC-besluit, de wet op de loonbelasting en de hoofdstukken 6 t/m 8 van de Algemene wet bestuursrecht.

Desgevraagd heeft de gemachtigde van eiseres ter zitting verklaard dat het beroep zich niet richt tot de bij het bestreden besluit gehandhaafde correctie in verband met de gereduceerde wachtgeldpremie en de onkostenvergoedingen (brandstofkosten en reiskostenvergoeding).

De rechtbank zal zich gelet op het voorgaande beperken tot het resterende punt van geschil ten aanzien van de opgelegde correctienota's en de daarmee samenhangende opgelegde boete.

Volgens artikel 10 van de Coördinatiewet sociale verzekering (hierna: CSV) is een werkgever verplicht met inachtneming van daartoe gestelde regels zoals neergelegd in het Loonadministratiebesluit (Stb. 1987, 552) een loonadministratie te voeren en deze desgevraagd aan het uitvoeringsorgaan waarbij hij is aangesloten ter inzage te geven en aan het uitvoeringsorgaan (thans het Landelijk instituut sociale verzekeringen) opgave te doen van het door de werknemer genoten loon.

In artikel 11 van de CSV is geregeld dat de vaststelling van de door de werkgever verschuldigde premie, alsmede de invordering daarvan met inachtneming van daartoe gestelde regels, geschiedt door het uitvoeringsorgaan (thans LISV).

Volgens artikel 12 van de CSV stelt het uitvoeringsorgaan (thans LISV) ambtshalve het verschuldigde of het alsnog verschuldigde bedrag aan premie of voorschotpremie vast indien een werkgever niet, niet juist of niet volledig voldoet aan de in artikel 10, van de CSV bedoelde verplichting, als hiervoor vermeld.

De vastgestelde premie of voorschotpremie wordt verhoogd met 100%. Deze verhoging bedraagt 10% doch tenminste vijf gulden, voorzover het niet voldoen aan een op grond van artikel 10 gestelde verplichting niet aan opzet of grove schuld van de werkgever is te wijten. De verhoging wordt als premie beschouwd.

Door Onze Minister zijn nadere regelen vastgesteld met betrekking tot de toerekening van de hiervoor bedoelde verhoging die zijn neergelegd in het Besluit Administratieve Boeten Coördinatiewet van 28 december 1987, nr. 09961, Stcrt 1987, 252 (hierna: het ABC-Besluit).

In het ABC-besluit zijn onder meer bepalingen opgenomen omtrent de mate van het in verzuim zijn, de verhoging van de vastgestelde premie, de criteria waarbij herziening en/of kwijtschelding van de opgelegde premieverhoging mogelijk is.

Tenslotte is in het Besluit toepassing administratieve boeten Coördinatiewet Sociale Verzekering van het LISV van 24 juni 1998, Stcrt. 1998, 123, verweerders beleid neergelegd.

Ten aanzien van de opgelegde correctienota's

Uit de door verweerder en eiseres overgelegde stukken met name het looncontrolerapport over de periode van 1 april 1992 t/m 31 december 1996 is gebleken dat de per 1 april 1992 opgerichte onderneming sedert 1 maart 1995 is omgezet van een eenmanszaak in een vennootschap onder firma met de heer X (hierna: de heer X) en mevrouw Y, (hierna: mevrouw Y). De controle betrof derhalve een periode die betrekking had op beide situaties.

Uit de rapporten van 13 november 1997 en van 17 juni 1998 (gedingstuk B 2 en B 22) die zijn opgesteld in het kader van de gehouden looncontrole is, voorzover voor de beoordeling van het punt van geschil van belang, het volgende gebleken;

- alle loonbetalingen vonden per kas plaats;
- een kasadministratie werd niet bijgehouden zodat controle op het uitbetaalde loon niet mogelijk is;
- diverse administratieve bescheiden ontbraken;
- in het jaarverslag zijn kosten opgevoerd zonder enige onderbouwing;
- er zijn geen CAO vergoedingen uitbetaald;
- overeenkomstig de gefactureerde uren en behaalde omzet via de veiling werd een urenverschil geconstateerd ten opzichte van de verantwoorde uren in de loonadministratie;

De gevoerde administratie is door de looninspecteur verworpen en vervolgens werd als boete-advies gegeven dat hier sprake is van grove nalatigheid.

Voorname bevindingen zijn op 25 november 1997 aan eiseres en haar financieel adviseur, werkzaam bij administratiekantoor S toegezonden waarbij de mogelijkheid is geboden om binnen vier weken schriftelijk te reageren. Mevrouw Y heeft namens eiseres op 27 november 1997 telefonisch contact met verweerder opgenomen waarbij haar is medegedeeld dat door eiseres dient te worden aangetoond dat hier sprake is van de door haar gestelde onjuistheid van de bevindingen. Vervolgens heeft de financieel adviseur van eiseres op 18 december 1997 verweerder schriftelijk medegedeeld dat eiseres niet akkoord kan gaan met de door verweerder gehanteerde berekening waarbij verzocht is hetgeen door hem op papier is gezet daarover met verweerder te bespreken. Verweerder heeft voornoemde financieel adviseur op 19 januari 1998 verzocht alvorens een afspraak te maken om hetgeen door deze adviseur is berekend omtrent de arbeidsuren te laten inzien. Uit de overgelegde stukken is niet gebleken dat een dergelijke inzage heeft plaatsgevonden. Eiseres maakt sedert maart 1998 gebruik van de diensten van accountantskantoor R, zo blijkt uit de stukken. Verweerder heeft vervolgens aan dit kantoor de bevindingen van de looncontrole kenbaar gemaakt die uiteindelijk in het bezwaarschrift zijn aangevochten.

De rechtbank concludeert dat, gelet op de bevindingen zoals weergegeven in voornoemde looncontrolerapporten, voldoende is komen vast te staan dat eiseres niet heeft voldaan aan haar verplichting zoals neergelegd in artikel 10 van de CSV en in het Loonadministratiebesluit zodat verweerder op grond van artikel 12 van de CSV ambtshalve het verschuldigde bedrag aan premie vaststelt.

In een geval als het onderhavige waarin een belanghebbende, zoals eiseres, door welke oorzaak of om welke reden ook, in strijd met het bepaalde bij en krachtens artikel 10 van de CSV, in gebreke is gebleven om correcte loonopgaven te verstrekken, staat voorop dat deze daarvan het risico voor zijn rekening dient te nemen en met name het risico dat verweerder - geplaatst voor de noodzaak de wettelijke regels toe te passen zonder te beschikken over exacte en betrouwbare loongegevens - premies bij benadering vaststelt aan de hand van een schatting.

Uiteraard dient verweerder bij een berekening van de premies aan de hand van een schatting - evenals in het algemeen betaamt bij het voorbereiden van beschikkingen - zorgvuldig te werk te gaan. In het bijzonder zou niet aanvaardbaar zijn dat de schatting tot stand komt zonder enig aan de wel bekende feitelijke gegevens ontleend criterium. Verweerder is bij de naheffing uitgegaan van de volgende aannames:

1. een uurloon van f. 12,-- netto;
2. f. 30,-- bij stuksloon;
3. 60 uur arbeid per week voor de heer X (vennoot)
4. 20 uur arbeid per week voor mevrouw Y (vennoot).

ad 1)

Verweerder is bij de schatting onder meer uitgegaan van de gefactureerde omzeturen en behaalde omzet via de veiling en de daarbij vermelde periodes. Voorts, zo blijkt uit het door verweerder overgelegde gedingstuk B 3 dat uit een gesprek met eiseres en de administrateur was gebleken dat het netto uurloon f. 12,-- bedroeg. Verweerder heeft vervolgens onder meer dit uurloon voor de berekening van de verschuldigde premie gehanteerd en heeft hij bij gebrek aan (tegen)bewijs en het feit dat de urenkorten niet tot individuele werknemers waren te herleiden deze uurlonen met het anoniementarief gebruteerd.

ad 2)

Wegens gebrek aan (tegen)bewijs is verweerder uitgegaan van een gelijke berechting stuksloon en uurloon omdat in de praktijk stuksloon dan wel uurloon ongeveer op hetzelfde neerkomt.

ad 3)

Voor de heer X is verweerder uitgegaan van 60 uur arbeid per week aangezien de gestelde werkdagen van 16 uur per dag, gedurende 6 dagen per week, verweerder onaannemelijk leken. Verweerder is uitgegaan van productieve dat wil zeggen gefactureerde uren. Overige werkzaamheden, eigen aan die van zelfstandige ondernemer, zijn niet meegenomen. Aangezien deze werkzaamheden geen productieve uren betreffen in die zin dat ook deze door de opdrachtgever worden betaald.

ad 4)

Voor het jaar 1996 heeft verweerder mevrouw Y, voor gemiddeld 20 uur arbeid per week meegenomen, aangezien zij hiervoor nog op de loonlijst stond. Bij deze berekening en die onder 3 is rekening gehouden met de afwezigheid van mijnheer X en mevrouw Y.

Eiseres heeft het volgende aangevoerd:

- het besluit is onzorgvuldig voorbereid en in strijd met het motiveringsbeginsel. Verweerder is voorbijgegaan aan de stelling van eiseres dat een groot deel van de werkzaamheden van mijnheer X op stuksbasis heeft plaatsgevonden en dat daarbij een hogere omzet gegenereerd is kunnen worden. Gelet op het beroep op bijzondere omstandigheden had verweerder dit nader moeten onderzoeken;
- een onderbouwing van verweerdens stelling dat omzet-uren gelijk zijn aan loon-uren ontbreekt, hetgeen gezien het feit dat eiseres naast het loonwerkbedrijf nog een tuinbouwbedrijf exploiteerde vanwaar hij omzet genereerde, voor de hand had gelegen;
- verweerder heeft niet nader gemotiveerd waarop het gehanteerde bedrag van f. 12,00 per uur is gebaseerd;
- de door verweerder berekende bedragen zijn onjuist. Verwezen wordt naar gedingstuk 5 (de verzamelloonstaat). Indien wordt uitgegaan van een totaal aan netto-beloningen van f. 88.265,- had er in 1996 voor 7355 uur werk verzet moeten worden door de werknemers. In gedingstuk 4 komt verweerder niet verder dan 4916 uur hetgeen een verschil van ruim 2000 uur oplevert;
- pas indien er helderheid is over het voorgaande dient gekeken te worden naar het anoniementarief;
- verzuimd is een nadere onderbouwing te geven voor het feit dat verweerder is uitgegaan van 60 uur per week voor mijnheer X en 20 uur voor zijn echtgenote voornoemd, terwijl de productieve uren van de beide vennoten uitzonderlijk hoog waren.

Gevorderd wordt vernietiging van het bestreden besluit.

In het verweerschrift heeft verweerder het volgende medegedeeld:

- * niet bewezen is dat er op basis van stukloon is gewerkt. De bewijslast ligt bij eiseres;
- * aangezien alle loonbetalingen per kas plaatsvonden en er daarvan geen administratie werd bijgehouden is controle op het uitbetaalde loon niet mogelijk. Eiseres heeft daarmee niet voldaan aan de wettelijke verplichting een deugdelijke administratie te voeren zodat verweerder is uitgegaan van een aantal gemiddelden. Aangezien een netto uurloon in de agrarische sector tussen de f. 10,- en de f. 15,- gebruikelijk is, heeft verweerder daarvan het gemiddelde gehanteerd t.w. f. 12,-;
- * de stelling van eiseres dat het totale nettoloon wordt gedeeld door f. 12,- is niet correct aangezien er mogelijk aan de werknemers meer is betaald dan het gemiddelde van f. 12,- per uur, vakantiegeld is ontvangen, er doorbetaald is bij ziekteverzuim, er andere kosten zijn vergoed of er sprake is van niet productieve uren.

Uit hetgeen door eiseres is gesteld, is gebleken dat eiseres de jaren 1995 en 1996 met elkaar verward. Het totaal aan netto-betalingen van f. 88.265,- geldt voor 1996 en het totaal aan uren van 4916 geldt voor 1995;

- * De werkgever behoort zich er van bewust te zijn welke loonopgaven hij moet doen en binnen welke termijnen. Hier is geen sprake van fouten gemaakt door een kleine (beginnende) ondernemer, of van fouten in de loonopgave die duidelijk herkenbaar zijn als goeddeels verontschuldgbare fouten. Van grove opzet/schuld is sprake als een werkgever wist of behoorde te weten dat hij loonopgave moest doen en dit verzuimde te doen, dan wel opzettelijk een foutieve opgave deed. Een verwijtbare handelen of nalaten van een derde (de boekhouder) als gevolg waarvan de werkgever een verzuim pleegt, wordt aan de werkgever toegerekend.

De rechtbank is, gelet op de door verweerder overgelegde stukken en het verhandelde ter zitting, alsmede in aanmerking genomen de voor gevallen als deze in het algemeen geldend risico- en bewijslastverdeling van oordeel dat niet is aangetoond of aannemelijk gemaakt dat verweerder bij de opgelegde correctienota's onzorgvuldig te werk is gegaan.

Eerst ter zitting is in de pleitnota van de gemachtigde van eiseres aangegeven dat voor de door verweerder berekende omzet-uren, voorzover berekend op veilingomzet, ten onrechte wordt uitgegaan van f. 30,- per uur. De gemachtigde van eiseres onderbouwt deze stelling aan de hand van zogenaamde kwalitatieve informatie voor de glastuinbouw, afkomstig van het KWIN. Volgens de pleitnota zou op basis van deze gegevens een aanzienlijk hogere veilingomzet per uur gehaald kunnen worden dan f. 30,-. Nog daargelaten dat de gemachtigde van verweerder niet ten onrechte vanuit een oogpunt van goede procesorde bezwaar heeft gemaakt tegen het late tijdstip waarop de gemachtigde van eiseres de aan de pleitnota ten grondslag gelegde gegevens per fax op 27 juli 2000 om 16.38 uur heeft ingebracht, acht de rechtbank met het gestelde in de pleitnota omtrent mogelijk te genereren netto-uurresultaten dat het door verweerder aangehouden tarief voor de veilingomzet van f. 30,- per uur bij gebreke van concrete, verifieerbare gegevens van de zijde van eiseres niet onzorgvuldig. Dat het uitgangspunt van verweerder ter zake van het gemiddelde netto-uurloon, door verweerder gesteld op f. 12,-, te weten dat in de betreffende jaren dit loon lag tussen f. 10,- en f. 15,-, onjuist is, is van de zijde van eiseres naar het oordeel van de rechtbank, ook ter zitting onvoldoende weerlegd. Hieraan doet ook niet of de stelling van de gemachtigde van eiseres dat dit uurloon van f. 13,56 bruto in 1993 is gestegen tot f. 16,37 in 1997. Verweerder ging uit van netto-uurlonen en heeft bij gebreke van controleerbare gegevens - eiseres betaalde per kas en hield geen kasadministratie - een gemiddelde over die jaren tot uitgangspunt kunnen nemen. Eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt dat een meer genuanceerde benadering waarbij verweerder van gemiddelde netto-uurlonen per kalenderjaar zou uitgaan, tot een wezenlijk andere uitkomst zou hebben geleid.

Dat verweerder wederom bij gebreke van concrete, verifieerbare gegevens de totale netto loonbetalingen met inachtneming van het vorenstaande heeft afgezet tegen de gefactureerde omzeturen, acht de rechtbank niet onjuist. Het komt de rechtbank onaannemelijk voor dat de door verweerder verdisconteerde uren van de beide vennoten (60 en 20 uur per week) op het door de gemachtigde van eiseres gestelde aanzienlijk hogere aantal zou moeten zijn bepaald. Voorts acht de rechtbank de van de zijde van eiseres gestelde onbetaalde hulp van familie en kennissen niet aannemelijk gemaakt. De daarvoor in het dossier aanwezige verklaringen zijn, wat daar overigens van zij, in elk geval onvoldoende gespecificeerd.

Uit het hiervoor overwogene volgt dat het bestreden besluit voorzover het de opgelegde correctienota's betreft in stand kan blijven en het beroep van eiseres hiertegen ongegrond dient te worden verklaard.

Ten aanzien van de opgelegde boete

Zoals uit rubriek 1 van deze uitspraak blijkt heeft verweerder op 14 april 1998 het voornemen tot een op te leggen boete aan eiseres kenbaar gemaakt. Ter zitting heeft verweerder desgevraagd medegedeeld dat er geen afzonderlijk boetebesluit is afgegeven waarvan als gedingstuk B 38 de daarop betrekking hebbende berekening is overgelegd. Verweerder stelt dat deze berekening gezien dient te worden als

onderdeel van het bestreden besluit waarin het boete bedrag is opgenomen. Door eiseres is desgevraagd medegedeeld dat bekend is hoe de hoogte van de boete is opgebouwd. Een en ander kan naar het oordeel van de rechtbank niet afdoen aan het feit dat ter zake eerst bij het bestreden besluit voor het eerst is beslist omtrent de opgelegde boete. In zoverre dient het beroep van eiseres niet-ontvankelijk te worden verklaard en dient verweerder - onder terugzending van het beroepschrift - alsnog hierop te beslissen als een tegen de boete-oplegging tijdig ingebracht bezwaar. Daarbij komt het de rechtbank aangewezen voor dat verweerder aandacht aan het volgende besteedt.

Door verweerder is over de jaren 1995 en 1996 het bedrag aan na te heffen premie met 25% verhoogd omdat eiseres een onjuiste loonopgave heeft verstrekt en derhalve niet heeft voldaan aan Naar verplichtingen zoals genoemd in artikel 10 van de CSV. In het bestreden besluit is als motivering voor de opgelegde boete het volgende gegeven: "Als gevolg van bovengenoemd urentekort is er een navordering ontstaan, waarbij sprake zou kunnen zijn van opzet/grove schuld door u (danwel uw boekhouder), bijvoorbeeld terzake van het voeren van een onvolledige administratie of het achterhouden opdrachtgevers/facturen."

Ter zitting heeft verweerders gemachtigde desgevraagd verklaard dat een nadere motivering omtrent met name de verwijtbaarheid niet is vermeld in het bestreden besluit; dat er is. uitgegaan van (het advies) van de looncontrole. Verondersteld wordt door voornoemde gemachtigde dat de tekst in het bestreden besluit mogelijk is overgenomen van die zoals, vermeld in de vooraankondiging en dat het beter ware geweest om te vermelden dat er sprake is van grove schuld/opzet.

Voor een veroordeling in de proceskosten ziet de rechtbank geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank,

recht doende:

verklaart het beroep, voorzover het betrekking heeft op de opgelegde boete, niet-ontvankelijk,

verklaart voor het overige het beroep ongegrond,

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.W.J. Schoor.

De beslissing is, in tegenwoordigheid van J.B.M. Bouwman-Zeldenthuis als griffier, uitgesproken in het openbaar op -9 OKT. 2000.

De griffier:

(Bouwman-Zeldenthuis)

De rechter:

(Schoor)

Afschrift verzonden op: -9 OKT. 2000.

Een belanghebbende - waaronder in elk geval eiseres wordt begrepen -en verweerder kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Centrale Raad van Beroep, Postbus 16002, 3500 DA Utrecht. De termijn voor het indienen van het beroepschrift bedraagt zes weken en vangt aan met ingang van de dag na die waarop het afschrift van deze uitspraak is verzonden.